

Is 'n mens dan só regverdig, dat hy God mag aanspreek soos Job gedoen het?

12 WAAROM sleep jou hart jou weg? En waarom flikker jou oë so—

13 dat jy jou toorn rig teen God en sulke woorde uit jou mond laat uitgaan?

14 Wat is die mens, dat hy rein sou wees? En hy wat uit 'n vrou gebore is, dat hy regverdig sou wees?

15 Kyk, in sy heiliges stel Hy geen vertrou nie; ja die hemele is nie rein in sy oë nie;

16 hoeveel minder die afskuwelike en ontaarde, die mens wat onreg drink soos water!

17 Ek wil jou inlig, luister na my; en wat ek gesien het, wil ek vertel;

18 wat die wyse manne verkondig sonder om iets te verberg, van hulle vaders af;

19 aan hulle alleen was die land gegee, en geen vreemdeling het nog onder hulle deurgetrek nie.

Die goddelose is nie voorspoedig soos Job beweer het nie; hy is 'n prooi van 'n verontruste gewete en donker voor-gevoelens.

20 AL sy dae leef die goddelose in angs, ja al die jare deur wat vir die tiran bepaal is.

21 Skrikgeluide is in sy ore; in volle vrede oorval die verwoester hom.

22 Hy glo nie dat hy uit die duisternis sal terugkeer nie; en hy is bestemd vir die swaard.

23 Hy dwaal rond en soek brood. Waar is dit? Hy weet dat gereed is, op hande, die dag van duisternis.

24 Benoudheid en angs verskrik hom; dit oorweldig hom soos 'n koning wat klaar staan vir die aanval;

25 omdat hy sy hand uitgesteek het na God en die Almagtige getrotseer het;

26 (hy het Hom stormgeloop met uitgerekte nek, met die dik bulte van sy skilde);

27 omdat hy sy gesig met sy vet oordek en 'n vetlaag op sy heupe gevorm het;

28 en verdeldge stede bewoon het, huise wat nie bewoon moes word nie, wat bestemd was om puinhope te bly.

Bowendien word die goddelose getref deur allerhande rampe en teleurstellings.

29 HY word nie ryk en sy vermoë hou

nie stand nie, en hulle besitting buig nie soos koringare na die aarde toe nie.

30 Hy ontvlug die duisternis nie, die vlam laat sy spruit verdroog, en hy vergaan deur die geblaas van die mond van God.

31 Laat hom nie vertrou op nietigheid nie—hy kom bedroë uit! want nietigheid sal sy vergelding wees.

32 Voor sy tyd word dit vervul, en sy palmtak is nie meer groen nie.

33 Hy laat sy groen druiwe onryp val soos 'n wingerdstok en gooi sy bloeisel af soos 'n olyfboom.

34 Want die bende van die goddelose is onvrugbaar, en vuur verteer die tente van omkopery.

35 Hulle is swanger van moeite en baar onheil; en hulle skoot bring bedrog tot stand.

Job verwerp met veragting die treurige troos van sy vriende.

16 MAAR Job het geantwoord en gesê:

2 Dergelike dinge het ek al baie gehoor: treurige vertroosters is julle almal.

3 Kom daar nou 'n end aan wonderige woorde? Of wat prikkel jou dat jy antwoord?

4 Ek sou ook kon spreek soos julle as julle siel in die plek van my siel was; ek sou woorde aanmekeer kon koppel teen julle en my hoof oor julle skud;

5 ek sou julle kon versterk met my mond, en die troos van my lippe sou versagting aanbring!

Hy beskrywe sy verskriklike toestand: God en mens is teen hom.

6 AS ek sou spreek, my smart word nie versag nie; en as ek ophou—wat gaan daar dan van my af weg?

7 Maar nou het Hy my uitgeput; U het my hele huishouding verwoes.

8 En U het my gegryp—'n getuie het dit teen my geword; en my siekte staan teen my op, dit getuig openlik teen my.

9 Sy toorn het verskeur en my as vyand behandel; Hy het teen my gekners met sy tande; as my teëstander kyk Hy my met skerp oë aan.

10 Hulle het hul mond teen my oopgespalk; smadelik het hulle my op die kakebeen geslaan; as een man versamel hulle teen my.

11 God gee my oor aan slegte mense en werp my in die hande van die goddelose.

12 Ek het rustig gelewe; toe het Hy my verontus en my aan die nek gegryp en my verpletter; en Hy het my vir Hom as teiken opgestel.

13 Sy pyle gons om my heen; Hy splits my niere sonder verskoning; Hy werp my gal op die grond uit.

14 Bres op bres breek Hy in my; Hy loop my storm soos 'n held.

15 'n Roukleed het ek oor my vel vasgewerk en my horing in die stof gestee.

16 My gesig het rooi geword van geweën, en oor my ooglede is daar 'n doodskaduwee;

17 alhoewel daar geen gewelddaad is in my hande nie en my gebed rein is.

Tog begin Job te glo dat God uiteindelik aan hom reg sal laat wedervaar. Hy beroep hom op God téén God.

18 o AARDE, moenie my bloed bedek nie, en laat daar geen rusplek vir my geroep wees nie.

19 Selfs nou, kyk, in die hemel is my Getuie; en Hy wat saam met my getuig, is in die hoogtes.

20 My vriende spot met my; uit my oog drup tranen na God toe!

21 dat Hy kan pleit vir 'n man by God en as Menseseun vir sy naaste.

22 Want maar min jare kom—dan bewandel ek 'n pad waarlangs ek nie terugkeer nie.

17 MY gees is verward, my dae is uitgeblus, die graf wag vir my.

2 Waarlik, bespottinge is my deel, en op hulle getwis moet my oog rus.

Hy beroep hom weer op God téén God, want van sy vriende is niks te wagte nie, en hy is 'n bespotting van almal.

3 GEE tog 'n pand, staan borg vir my by U; wie anders sal my die handslag gee?

4 Want U het hulle hart gesluit vir verstand; daarom sal U hulle nie laat triomfeer nie.

5 Hy wat vriende aanklaag vir 'n buit-aandeel—die oë van sy kinders sal versamag.

6 Maar Hy het my 'n spreekwoord vir die mense gemaak, en ek het een geword wat hulle in die gesig spuang.

7 Daarom het my oog dof geword van verdriet, en al my lede is soos 'n skaduwee.

8 Die opregtes is daarvoor ontsteld, en die onskuldige kom teen die goddelose in opstand.

9 Nogtans hou die regverdige vas aan sy weg, en die wat rein van hande is, neem toe in krag.

Te vergeefs spreek sy vriende van 'n nuwe gelukstoestand: net die graf is sy deel.

10 MAAR, kom maar altyd weer aan, julle almal! 'n Wyse vind ek onder julle tog nie.

11 My dae is verby, my planne tot niet, die wense van my hart.

12 Van die nag maak hulle 'n dag; lig, sê hulle, is naby vanweë die duisternis.

13 As ek hoop, is die doderyk my huis; in die duisternis sprei ek my bed uit.

14 Die grafkuil roep ek toe: My vader is jy; die wurms: My moeder en my suster.

15 En waar is dan my verwagting? Ja, my verwagting, wie ontdek dit?

16 Na die grendels van die doderyk sal dit neerdaal, wanneer daar tegelykertyd rus is in die stof.

Bildad verwyf Job en sy geesverwante dat nie hulle (Job se vriende) dom is nie, maar dat Job homself nutteloos verteer in sy hartstog.

18 TOE het Bildad, die Suhiet, geantwoord en gesê:

2 Hoelank wil julle jaag agter woorde? Word verstandig, en daarna sal ons spreek.

3 Waarom word ons as vee gereken, is ons dom in julle oë?

4 Jy, iemand wat homself verskeur in sy toorn—sal om jou ontwil die aarde verlate wees of 'n rots uit sy plek versit word?

Job is verkeerd, sê Bildad, die sonaar is nie voorspoedig nie, maar sy pad is vol gevaar en onheil.

5 JA, die lig van die goddelose gaan dood, en die vlam van sy vuur bly nie flikker nie.

6 Die lig in sy tent word duisternis, en sy lamp bo hom gaan dood.

7 Sy geweldige tree word ingekort, en sy eie plan gooi hom omver.